

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 29.

Anden Session.

18de Møde.

Mandagen den 4de November.

(Fortsat).

M. W. Bruun (fortsat): Vi have allerede Exempel paa en saadan Discussion, nemlig i Bevillingerne af Indfødsretten; det forekommer mig ikke, at der ved disse har viist sig nogen særdeles Banskælighed for Regjeringen ved at forelægge Forslag, og ikke heller ved Discussionen af de personlige Forhold, som jo ogsaa der tildeels maae være det Afgjørende. Jeg vil gjerne indrømme, at der kunde være mindre Grund til en saadan Discussion ved Bevilling af Indfødsret, men Tilfældet er i og for sig det samme. Jeg troer heller ikke, at man skal være saa bange for en Discussion af de personlige Forhold, navnlig i dette Tilfælde. Er der ingen god Grund for Bedkommende til at søge Bevillingen, vil det være dem en Grund mere til at holde Ansøgningen tilbage, naar de vide, at en saadan Discussion finder Sted. Er der virkelig Trang, eller er der virkelig Fortjeneste, da behøve de sandelig ikke at undsee sig ved at komme frem, og jeg troer, at det er ret godt, at det kommer frem for Bevidstheden, at der ikke er nogen Skam i at trænge til Hjælp og Understøttelse. Saaledes tænker jeg mig, at Sagen vil stille sig, og at Forhandlingerne ville gaae den Vej, naar Udvalgets Forslag følges. Efter Udkastet vil den Vej, der maa gaaes, i flere væsentlige Dele være den samme, men der vil naturligvis være den Forskjel, at Sagen fremkommer som en allerede fæet Bevilling. Nu er det, at Controllen og Kritiken skal finde Sted; men, skal Kritiken have Noget at betyde, saa maa den jo komme ind paa de samme personlige Forhold, og jeg maa tillade mig at formene, at en Kritik er skarpere, naar den kommer ef-

ter en fæet Bevilling, end den er, saalænge et Forslag foreligger til Bedømmelse, forat der efter Discussion kan tages en Beslutning. Jeg kan saaledes, indtil jeg er bedre oplyst, ikke komme til andet Resultat, end at ogsaa her de Indvendinger passe, som i det Væsentlige gjøres mod Udvalgets Forslag, at man meget let kommer ind paa en Discussion af Personligheder. Man maa da enten indrømme, at der gives Regjeringen en Bemyndigelse, et Prærogativ, som den ellers ikke kan have, og at derved en Udgiftsbevilling unddrages Rigsdagens Omraade, eller man maa, hvis man indrømmer Rigsdagens Kritik Indflydelse paa disse Bevillinger, komme til den samme Forhandling, hvis Uhenftgtsmæssighed man ved Udvalgets Forslag har villet paavise.

Finantsministeren: Ja, jeg kan ikke undgaae igjen idag at maatte udtale mig mod dette Forslag af Udvalget yderligere, end jeg ved Sagens 1ste Behandling har gjort, idet jeg maa erklære, at jeg anseer dette Forslag af Udvalget for at være den betænkeligste af alle de Forandringer, som ere foreslaaede til det foreliggende Udkast. Forsaavidt Spørgsmaalet angaaer, om den ene eller den anden Form, enten den i Lovudkastet eller den af Udvalget foreslaaede, kan stiges at være mere eller mindre stemmende med Grundloven, troer jeg, at man idetmindste maa erkende, at Grundloven i saa Henseende Intet afgjør. Skulde der være Spørgsmaal om at paaberaabe sig Grundloven, saa troer jeg rigtignok, at Regjeringen vilde med større Føie kunne paaberaabe sig Grundlovens Ord og Aand, som den er udtrykt i dens § 2, naar det hedder, „at den udøvende Magt er hos Kongen og kun den lovgivende Magt hos Kongen og Rigsdagen i Forening“, end Grundlovens Ord med Hensyn til Skattebevillingsretten eller Udgiftsnegtelses-